

06

10

Зв'язки

№ 288-1959

О. ОЛЕСЬ.

ЧУЖИНОЮ.

Львів. Бібліотека
АН. УРСР

с 13,82

Кн. VII.

В КНИЗІ:

	Стр.
Ти ж бачиш Сам небесними очами;	5
Гаснуть зорями огні, ...	6
Тікаю від крові до сонця, квіток...	7
Народе-Страднику, навчи і нас в вигнанні	8
В журбі я сонцю не радію, ...	9
В вигнанні дні течуть, як сльози, ...	10
І знов страшні чутки... і знов не міг я спати...	11
Прибув з України і все розказав, ...	13
Пляж над Дунаєм	14
Разбіглись ми по всіх світах усюди:	15
Вються по над Нею сови і круки, ...	16
Зелений ліс і май, і сонце	17
За ревами громів не чуть нам співу серця	18
Жита!! пригадую...	19
Не все ще страчено... Ще сонцем світе	20
Як жити хочеться! Несказанно, безмірно...	21
Роси, роси, дощику, ярину	22
Не вічно шматують страждання	23
Коли ж над нами зійде сонце	24
Вона з мечем в руках боролась, як орлиця	25
Дрогобич наш упав підтятий	26
Що дня із прірв повзуть нові гадюки	27
Тіло, тіло з нами	28
Піду, втечу на сизі гори	29
То не лебідь на озері пісню співав	30
Одступає військо. Поле порожнє	31
Ще райок спить...	32

Дивлюсь на пройдену дорогу	33
О, коли б я міг тепер сміятись!	34
Хтось мене ще пам'ятає	35
Хотів би я піти через ліси дрімучі	36
І знову біль, тупий, глибокий біль	37
Погасають зорі... Сонце не кажу	38
Дивна містерія... Дивна музика...	39
Гробниці лицарів і статуї над ними...	40
Виглянуло сонце після днів негоди	41
Вона приходить завжди в певний час	42
Сьогодні стрінемося... Ми станемо знайомі...	43
Месіє, Месіє! Од місій спаси!	44
Урбанікелер, Урбанікелер	45
Ах, як любив я в кірху Стефана	46
Весна, Шенбрун, і липові алеї...	47
Подайте вістоньку через усі припони	49
Все проти нас! Земля і небо	50
Малесенька ластівка зранку мені	51
Запуміло в полі...	52
Стріляйте, вішайте, катуйте	53
Знову осінь... ночі темні	54
Боюся думати... Думки-ж як стріли	55
Сьогодні на Рінгу в вітрині, зустрів я	56
Ти моя найкраща пісня	57
За руки взявшись, збігають в доли	58
Скільки б я плакав...	59
Я бачив сон... Згадки, як блискавиці	60
Чуєш, чуєш стогін мій	61
Тільки далеко від тебе	62
Люблю! як в перший раз люблю	63
З тобою жити на одній землі	64
Ти біля моря... Хотів би стати	65
Народнім лицарям, уславленим боями	66
Ми підемо широкими шляхами	67
В кафе, наповненим юрбою	68

	Стр.
Прагер!	69
Хочу я троянди, що цвіте в саду	71
Така буває ніч в маю	72
Така глибока втома	73
Уже й не думаю, отруений думками	74
Слухайте, слухайте! сурма гремить	75
Прощай улюблена, прощай!	76
Мені було так дивно тепло з вами	77
Ах, чим загою прірву рану	78
Цілую вас в прекрасну вашу руку	79
Я стояв в саду розквітлім	81
В моїй душі не сходе сонце	82
Так справді, край“ . . . ми пізно стрілись	83
І знову ні чутки, ні слова, ні звуку	84
Забуду все. Лишу твої уста	85
День золотий, золотий, та хороша	86
Тепер лише над нами сходить сонце	87
Коли ми приспимо в серцях своїх жалі	88
Пішли! Хорогви розгорнули	89
Зіма пройшла, весна минає	90
В вечірній сутіні в кімнаті ми сиділи	91
Ще не прийшла весна, хоч вже гремлять потоки	92
В пустелі не цвітуть квітки	93

